

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
Departament Sądów Powszechnych
Al. Ujazdowskie 11
00-950 WARSZAWA
Centrala tel. 52 12 888 fax 823

DSP-I-0700- 1/09

dot. BPS/DSK -043-1238/08

BM-1-0700-4/09

Warszawa, dnia 30. 04. 2009 r.

SP. J. Gidewicz
SIEKRETA R E F E R E N C J A
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 02.02.09
nr. 647 podpis. Mow
Pan

Czesław Ryszka

Senator

Rzeczypospolitej Polskiej

Pracownicy Pawie Senatowe,

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora złożone w dniu 19 grudnia 2008 r., na 24 posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące sprawy rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Lublińcu pod sygnaturą II W 480/06 uprzejmie informuję, że z poczynionych ustaleń wynika, że sprawa ta została prawomocnie zakończona.

W dniu 15 stycznia 2007 r. Sąd Rejonowy w Lublińcu wydał wyrok na mocy, którego uznał obwinionego winnym wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego rozstrzygnięcie sądu I instancji było przedmiotem kontroli odwoławczej. Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 20 marca 2007 r., sygn. akt VII Waz 66/07 utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Odnosząc się do prośby Pana Senatora informuję, że ocena rozstrzygnięć sądów obu instancji pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Sprawiedliwości albowiem zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. *Prawo o ustrojów sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.), Minister Sprawiedliwości jest organem, który sprawuje nadzór zwierzchni jedynie nad działalnością administracyjną sądów, czego wynikiem jest wyrażona w przepisie art. 39 tej ustawy zasada, że czynności z zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

Przepis ten jest konkretyzacją, wynikającą z art. 10 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ogólnej zasady podziału i równowagi władzy

ustawodawczej, wykonawczej i sędziowskiej. Przy czym dalsze przepisy Rozdziału VIII Konstytucji, silnie akcentują odrębną pozycję ustrojową sądownictwa, tak ich niezależność – art. 173, jak i sędziowską niezawisłość- art.178 pkt 1.

Jakkolwiek przepisy art. 9 ustawy *Prawo o ustroju sądów powszechnych* oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r. w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (Dz. U. Nr 187 z dnia 12 listopada 2002 r., poz. 1564 ze zm.) dają Ministrowi Sprawiedliwości umocowanie do osobistego sprawowania zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów oraz przez właściwą służbę nadzoru, to jednak stosownie do przepisu art. 10 ust. 2 ustawy zasadniczej, władzę sądowniczą sprawują sądy i trybunały. To właśnie dlatego, w ramach czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów, nie jest możliwe merytoryczne badanie zasadności decyzji procesowych podejmowanych przez sąd, a związanych ze sposobem rozstrzygnięcia sprawy.

Wyjaśniając poruszone przez Pana Senatora problemy uprzejmie informuję, że wszelkie skargi na sposób rozstrzygnięcia sprawy przybierające formę zarzutów odwoławczych, mogą być rozstrzygane jedynie przez właściwe sądy odwoławcze. Natomiast nadzór nad działalnością sądów w zakresie orzekania sprawuje Sąd Najwyższy, w trybie określonym ustawami – art. 7 cytowanej ustawy *Prawo o ustroju sądów powszechnych*.

Z poczynionych w sprawie ustaleń, wynika, że wszystkie argumenty podniesione w oświadczeniu były przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację obrońcy obwinionego, z uwagi na to, że żadna ze stron postępowania nie złożyła takiego żądania nie sporządzał pisemnego uzasadnienia wyroku (art. 107 § 2 k.p.s.w.), jednakże stosownie do unormowania wynikającego z przepisu art. 433 § 2 k.p.k. był obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, a nadto czy nie zaistniały tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze, które powodują uchylenie zaskarżonego orzeczenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia, określone w przepisie art. 104 § 1 k.p.s.w.

Rozstrzygnięcie sądu II instancji, utrzymujące w mocy zaskarżony wyrok oznacza, że ustalenia faktyczne wyroku sądu I instancji nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów i poczynione zostały na podstawie wszechstronnej

analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Natomiast od każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść kasację do Sądu Najwyższego (art. 110 k.p.s.w.). Prawa tego nie posiadają strony postępowania, mogą jednak występować do podmiotów uprawnionych do wniesienia kasacji z prośbą o uruchomienie tego rodzaju nadzwyczajnej kontroli.

Jednakże podnieść należy, że kasacja może być wniesiona jedynie z powodu uchybień proceduralnych, wskazanych w art. 104 § 1 k.p.s.w. lub z powodu innego rażącego naruszenia prawa, ale tylko takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutu beczynności sądu, wobec stwierdzenia w trakcie postępowania popełnienia przez osobę, która nie była obwiniona, wykroczenia drogowego, informuję, że podstawę do wszczęcia postępowania stanowi wniosek o ukaranie złożony przez organ uprawniony do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w danej sprawie, a w wypadkach określonych w art. 27 § 1 i 2 k.p.s.w. także wniosek złożony przez pokrzywdzonego.

Bez wniosku o ukaranie postępowanie sądowe nie może się toczyć. Skarga ta określa granice podmiotowo – przedmiotowe przyszłego postępowania. W analizowanej sprawie sąd nie był uprawniony ani zobowiązany do podejmowania czynności wobec innej osoby fizycznej, która, jak stwierdził w uzasadnieniu wyroku, przyczyniła się do zdarzenia będącego przedmiotem postępowania. Podnieść należy, iż w postępowaniu o wykroczenia nie ma odpowiedniego zastosowania przepis art. 304 § 2 k.p.k., a za wykroczenia określone w Kodeksie wykroczeń, w tym za wykroczenia przeciwko przepisom o bezpieczeństwie lub o porządku ruchu na drogach publicznych, zgodnie z dyspozycją art. 95 k.p.s.w., organem uprawnionym do nakładania grzywien w postępowaniu mandatowym jest Policja.

za wypracowaniem racjonalnym

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Sądów Powiatowych
Tomasz Wirzmań
Tomasz Wirzmań
sędzia